

риозно стариятъ Паздаръ. — Не мисли, че всичко което фърчи, се яде! Не става тя, както вие си я мислите!..

— Ще стане... .

— Дано! Азъ, ако ме питашъ, съмъ по-голямъ комунистъ отъ тебе, ама времето не му е сега.

— И азъ така му думамъ! — обади се майката. — Седи си, па кога дойде, ние преди тебе ще идемъ да го посрещнемъ...

— То, мамо, да си не мислишъ, че ще дойде съ нѣкое куцо магаренце, та да ходите да го срещате!

— Тя не мисли така! — защити я бащата. Ама ти както си се заблудилъ... не знамъ.. Събрания, събрания, събрания!... Е, то бива само една вечеръ, две... ама чакъ до толкова пъкъ... Хорските работи нѣма да управишъ, гледай си своята...

— Когато гледамъ моята работа — не работя за себе си. Кога съмъ на партийна — само тогава...

— Глей ти умъ! — изсмѣ се бащата и замлъкна.

*

Дълго време стариятъ Паздаръ не можа да заспи презъ тази нощъ. Отъ една страна твърдостъта на сина му го плашеше, а отъ друга взе да му харесва.

— Че е тамъ мѣстото ни, тамъ е! — призна въ себе си той, но... И въ ума му се преплетоха смѣтки, задължения, данъци. Ето, взеха една нива отъ Пилчаря на изполица! Блъскаха се цѣла година, ораха, сѣха и накрай — прибра си той пая, а на тѣхъ — сламата! „Имамъ си нѣщичко!“ — мислѣше си преди. „Господаръ съмъ си!“ И докато народниятъ блокъ да дойде на властъ, надѣваше се, че ще имъ се поправи положението, ще се закрепятъ, ще се повдигне и той... Какъ ги излъгаха! „Чакайге!“ „Търпение!“ — думатъ и досега земледѣлските